

ловѣческый а не челоуѣкъ..... Още малко часове и ще мя убиешъ!.....

На утрѣшнійтъ день, слънцето като изгрѣваше осія укрѣпленіята подкралеви гѣбзующи съ войны и пушкала, малкѣтъ войскѣ Гюизовѣ готовѣ да отвори бойтъ, Шатилъона че призовава архіепископа и кани пріятелитѣ си на сватѣжтъ си съ Маріѣ Аркскѣ; флотытъ испанска и французска приготвени на бой отъ двѣтъ страны на заливѣтъ, и на стѣгажтъ на купіжтъ войнитѣ отъ Полкѣтъ на Смертьтъ, оставены отъ всички като прокаженны, но които ся още кълняхъ да ся зароватъ въ пламыцѣтъ и въ кръвътъ, отгорѣ на мършѣтъ на Мазаніеловый писарь.

Приложѣте на тѣзи образы Маріѣ Аркскѣ, плачущѣ и ожидающѣ въ св. Лаврентіѣ, Пузолянкѣтъ плачущѣ и ожидающѣ въ Кармилскый храмъ, мышеловецѣтъ и Геновини слѣдующи подземелнытъ си пѣтища и ще вземете мѣждивѣ идеѣ за усиленото състояніе на Неаполь.

А рыбастьтъ като не бѣше вече освѣтъ проста знамя за Лузара и за Аннеза, бѣхъ го вързали. Но на сутринѣтъ той скѣсва оковытъ си и прибрѣзва да падне на нозѣтъ на архіепископа, който служаше въ Кармилскый храмъ. Тамо възлѣзва пакъ на амвона и повтаря сѣтнытъ на прѣдній день. Говори цѣлы часове безъ да прѣсякне, послѣ дигнажтъ по заповѣдъ на първосвященника, прималѣлъ отъ трудъ, окыснѣлъ отъ потъ, занасятъ го въ стаѣжтъ на единъ инокъ, дѣто отъ трудъ заспива, подъ пазѣтъ на съпружницѣтъ си.

А като ся свърши службата, храмѣтъ ся напълни съ сѣганъ отъ народѣтъ които, изъ единъ гласъ выкахъ: — Долу Мазаніель лудыйтъ, мѣчителътъ! Миръ на Неаполь! И тѣзи отмѣстители, като размирихъ храмѣтъ и около, призовахъ първосвященника да имъ прѣдаде рыбарина.

Мазаніель разбуденъ и отслабнѣлъ, правъ при колѣничѣжтъ си прѣдъ него съпругъ, гледаше тогазъ отъ прозореца на келіѣжтъ си онова море, на което шумѣтъ го